

Mijlocirea - o punte între două naturi opuse

Luni, 28 martie 2005

Donald K. Short

Ce ați fi făcut dacă erați în locul lui Caiafa? Gândiți-vă un moment. El avea o răspundere. Era directorul executiv. În plus, avea logica de partea lui atunci când afirma că este mai bine să moară un singur om pentru națiune, decât să moară toți. Pentru el, răstignirea Fiului lui Dumnezeu nu era păcat; era doar o necesitate administrativă. Conform procedurii administrative a oricărui comitet, el alegea din două rele pe cel mai mic. Aceasta este o capcană în care și noi astăzi cădem atât de des. A alege din două rele pe cel mai mic înseamnă a vota mereu pentru continuarea păcatului.

Această situație indică oare o problemă încă nerezolvată? Este posibil ca un popor să fie convertit, să trăiască după toată lumina pe care o are, și totuși să aibă păcate necunoscute, ascunse sub suprafață? Poate Dumnezeu să sigileze un popor în această situație? Are sigilarea finală legătură cu dezvoltarea caracterului, sau este un simplu ritual în cer?

De mult timp vorbim noi de vremea când poporul lui Dumnezeu va fi sigilat și va trăi fără mijlocitor în timpul strămtorării. Chiar existența permanentă a unui mijlocitor indică faptul că există încă o problemă nerezolvată. Aceasta este păcatul, iar în ziua în care nu va mai fi nevoie de un mijlocitor, păcatul a fost înlăturat.

Acest grup de oameni va fi unic în istoria lumii. Convertirea și convingerea lor despre păcat vor fi de asemenea unice. Ei vor înțelege diferența dintre legământul cel vechi și cel nou. Ei vor vedea că cele două legăminte promovează idei opuse despre împăcare. Ei vor vedea pervertirea vechiului legământ, care propune că Dumnezeu trebuie împăcat cu omul, în contrast cu noul legământ, care spune că omul trebuie împăcat cu Dumnezeu. Omul va înțelege că de la început despărțirea a fost cauzată de păcat. Punctul central al adevărului sanctuarului este că Hristos nu va rămâne veșnic Mijlocitor și Înlocuitor; această lucrare va avea un sfârșit. Va exista o dezvoltare a caracterului așa cum nu a experimentat niciodată o comunitate de sfinți. Ei vor birui "cum a biruit Hristos." Prioritatea nu este de a pregăti un popor pentru moarte, ci pentru înălțarea la cer.

Lumea evanghelică nu vede deosebirea dintre iertarea păcatelor și ștergerea lor. Ei acceptă ca Dumnezeu să fie împăcat cu omul, deși adevărul cere invers. Ei nu cred nici că o curățire autentică este posibilă sau necesară, deoarece, ca și mulți adventiști, ei sunt

mulțumiți să continue păcatul până în momentul gloriei. Odată cu lepădarea legii, ei au acceptat ideea romano-catolică a imposibilității biruinței asupra păcatului atâta timp cât ființele omenești au o natură păcătoasă. Dar există o problemă și mai serioasă. În fața dreptății veșnice a lui Dumnezeu trebuie rezolvate toate aspectele păcatului, cunoscute sau necunoscute, conștiente sau inconștiente. Vechiul legământ trebuie înlocuit de cel nou, cu rezultate practice în viața poporului lui Dumnezeu.